

[Arne Bjerregaard]

tefrie områder, som man nødvendigvis må tage inden for beskattningen for at øge statens indtægter. Jeg er enig i, at det er nødvendigt at foretage væsentlige besparelser for at forbedre statsbudgettet, både gennem besparelser og igennem øgning af statens indtægter.

Men jeg er ikke enig i, at man søger at stikke folk blå i øjnene for partimagts skyld, at vi skal give det udseende af, at nu er vi ved at klare det alvorligste, nu er det ved at gå fremad, når vi alle sammen ved, at der ligger 10, 20, måske 30 års alvorlig kamp forude for at klare de økonomiske problemer, som vi selv har bragt os ind i.

Hvorfor må vi ikke være ærlige og sige tingene ligeud? Hvorfor må vi ikke fremføre, så befolkningen forstår det: ja men vores konkurrenceevne er faktisk ikke forbedret trods tiltag? Hvorfor ikke sige, at vores indenlandske gæld er vokset mere i det forløbne år end nogen sinde før i Danmarkshistorien? Vel, det er vel socialdemokratiets skyld, men det ændrer ikke ved de faktiske forhold, at vi må notere det største underskud nogen sinde.

Hvorfor ikke sige til befolkningen, at selv om vi har foretaget alt det, som vi mener var nødvendigt, fører det stadig væk til, at når vi tager fat på næste års finanslov, så må vi blot for at betale renterne af det underskud, som ligger på den nuværende finanslov, lave besparelser imellem 10 og 12 mia kr? Blot for at betale renterne af dette underskud, vi nu laver i det år, vi går ind i. Hvorfor ikke sige det?

Hvorfor ikke sige til befolkningen, at selv med det, man har lavet nu, vil vi i 1990 hver eneste dag skulle betale op til 300 mill. kr. i renter af vores indenlandske gæld? Hvilke enorme problemer er det ikke man står over for, og hvilke væsentlige ofre er det ikke, man må yde i fremtiden, hvis det er sådan, man vil klare disse alvorlige problemer.

Derfor synes jeg nok, det er værd i den situation for regeringspartierne også at sige til socialdemokratiet: ja men I kender problemerne, I ved, det er sådan, I ved, at sådan er udviklingen; ønsker I alene for gold partimagts skyld at skulle stå med dette bo og prøve på at klare problemerne alene?

For mig at se kræver den situation, vi er i, ikke denne spillo bold, eller hvad man vil kalde det, med hinanden for at opnå parti-

mæssige gevinster. Det kræver tiden ikke, den kræver noget ganske andet. Vores alvorlige situation kræver, at man virkelig tør gå ind i et samarbejde om de nødvendige reformer, reformer, som er betydelig mere indgående end dem, man hidtil har kunnet drømme om.

Derfor mener jeg, at de store partier har en forpligtelse til at opgive deres egoistiske interesser om partimagt for at gå ind i et konstruktivt samarbejde og i alt fald søge at finde frem til muligheder, der kan løse de alvorlige problemer, som ligger foran os i fremtiden, og ikke bare skøjte let hen over dem for at opnå måske et par mandater om en måned eller om et år eller to. Det redder ikke landets økonomi. Problemerne er blot lidt større til den tid, og nogen skal tage sig af dem.

Og kom så ikke og sig, at det er de små partier, der forhindrer det! Det er de store partier, som ikke ønsker – for gold partimagts skyld – at skabe mulighederne for det danske samfund i fremtiden. Er regeringsmagten virkelig så attråværdig for partierne, at det overskygger samfundsrelevant tænkning, samfundsrelevant handling til gavn for samfundet og det enkelte menneske? Hvis det er så – hvad jeg ikke håber – må jeg sige, at så er det en klar despekt for det enkelte menneske i dette samfund, og så er det hyklerisk fra dem, som taler om, at de vil tage hensyn til den ene og den anden, for så har man ødelagt mulighederne for at tage hensyn til den ene og den anden.

Derfor må jeg sige til slut, at jeg håber, at regeringspartierne og socialdemokratiet i denne situation, som vi er i i dag, og som vi vil stå i i fremtiden, vil opgive deres sædvanlige floskler for partimagts skyld og erkende situationens alvor. Dette kræver samarbejde om virkelig store reformer, hvis dette land skal reddes.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre opmærksom på, at det er min hensigt at holde en pause af ca. 1 times varighed efter ministrenes svar på indlæggene fra første omgang. Jeg til tro, det bliver ved ca. 18.30-tiden.

Hans Jørgen Jensen (S):